

PERIÓDICH VERMELL

:: SALUT PÚBLICA :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRES ::

PREUS DE VENTA
 25 exemplars. . . . . Una pesseta
 Cada número. . . . . 2 quartos
 Surt a llum ab tota regularitat a lo menos una vegada
 cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 6-RONDA DE LA UNIVERSITAT-6
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat á domicili. . . . 8 rals trimestre
 Països de la Unió Postal. . . . . 16 id. id.
 Dona números extraordinaris sempre que ho demanau
 las circumstancias

GANGAS ESTIUENÇAS

¿Vol venir amich lector (ó lectora) á fer un petit viatge?

No 's cregui qu' haguém d' anar á *pala* com se sol dir, sino en tren y á dintre un cómodo wagó de primera. ¿Ja li será mes agradable, vritat? Després que, com jo l'acompanyaré, ja veurá que 'ns divertirém!

La sala de espera de primera está plena de senyorío. Distrayemnos escudrinyant tots los tipós.

En un recó's veu un bocoy ab cap y camas y vestit de levita. Sembla una persona.

Mes enllá una escombra ab faldillas y gorro, jugant ab la punta del seu nas.

Una criatura s' entreté ¡lo qu' es 'l candor! introduhint un panillo al trasero de un gos paté, y la seva mamá s' ho mira ab un goig...

Un' altre noya, bastant dona, está trayent dolsas y pastels d' una maleta, omplintse totas las voras de la boca de crema y marmelada. De segú que al pensarse la seva tia portar repostería 's trovará ab lo paper no mes; y encara ho negará la intrussa.

Una senyora está prenent á corre cuyta una xicra de xacolata y quan se pensava acabársela, un jayo que 's creya fe tart li clava una empenta á la safata y li abóca xacolata, orxata, melindros y gots per sobre 'l vestit de moaré.

Una nena molt caya, que deu ser molt delicada de peus, s' está descalsant una polaca sense reparar ¡indiscreta! qu' alsant tant la cama ensenya dos pamets de pan-

torrilla y algo de mes amunt... No miri gayre, lector, que... li vindrian mals pensaments.

Una damisela s' entreté tocantse 'l... clavell que porta al pit y mirant á qua d' ull (descaradament) á un pollo, mentres la seva mamá (bastant acceptable) 's venta ab tota prossopopeya y 'l seu papá mirant si pe 'l sostre s' hi veuhen agullas, s' escura la penca ab l' índex de la má dreta.

Lo tren xiula; tothom agafa 'ls trastets y corra á pujar. Fassi l' obsequi d' agafar la sombrilla, senyor lector, y aném á pujar al de primera que puja aquesta última familia. No sé, 'm sembla que la filla es molt amable!...

¡Ah ja ja!—Acomodis bé; treguis lo sombrero y posis la gorra; 's va mes cómodo aixís...—Miri quin paissatge mes bonich!—Caramba, avuy si que no fa la tortuga 'l tren.—Aquella es la quinta del marqués B.—Quina calor!—¿Com ho passen?—No gayre bé: ¿sab aquell gatet que 'ns va regalar donya Perpétua? va caure dintre la marmita del llaxiu desde dalt de la xemaneya...—¡Pobre bestiola!—¡Lola! no miris per la finestra, que t' anirán brossas als ulls...—Y no tinga pó, mamá... Val mes una brossa al ull que... sufri calor... Aixó passa dintre 'ls cotxes de primera.

Fassi per manera, lector, d' empenyem una mica, que vull buscar conversa á la nena del clavell.

—Quin temps!... sembla que ploqui toch!
 —Ja pot dirho, ni 'l vano hi pot res...—diu ella.

—Encara... algo s' alivian vostés, que nosaltres...

—De vegadas ho dich al papá: ¡qué 'n deu sofrí de calor!

—Lo millor temps per anar á pendre banys...

—Miri, ara nosaltres hi aném á la Puda á pendren una série. Qué farà; fins á cert punt cansa la vida activa y vertiginosa de la capital; lo barullo de las mil y una diversions... Ah! jo disfruto molt á fora; m' encanta la pau campestre, los cants dels aucellets, tanta verdor y sobre tot l' ayre fresch y pur que 'ns retorna la vida...

—¡Caramba, caramba!—dich jo—no sembla sino qu' estich enrahonant ab alguna poetisa... Ja 's coneix que l' amor la inspira!

—No ho cregui!

Aquest «no ho cregui» ho diu d' una manera que vol dir: ja 'n pot estar segur.

—Hum!...

—No, senyor, no,—salta la mamá,—per ella l' amor es una paraula incomprendible, un enigma.

—Tal vegada sí—li responch—pero confesso que la seva hermosa filla parla ab una eloqüencia ciceroniana.

—Es ignocenta com una papallona. ¿De qué li haguera servit donchs los estudis?

—Aixís no hi dit res; perdonin.

—¿Es de Barcelona, vosté, y dispensi la curiositat?

—Sí, senyora, servidor, disposin; çarrer de... n.º... es á casa seva.

—Moltas gracias...

—Martorell... siete minutos!

—¡Com!—diu la nena—¿ja som á Martorell?

—Sí, senyora, miri: oh! es una de las

estacions mes bones de la línia; ja veu quin tinglado, quin restaurant...

Baixem del tren, lector, que ja 'm recorda que vaig ab vosté. Y sortim del andén á forsa d' empentas y trepitjadas.

- Olesa!
- La Puda!
- Esparraguera!
- Igualeda y Collbató!
- Piera!

Quina confusió de veus!... Pugem cap á Esparraguera... ¡Qu' hermós es lo paissatje que á nostres ulls s'extent! La carretera es plana, y desde la tartana la vista domina l' horitzó, que sembla una alfombra de pámpols. Lo Llobregat serpenteja fins á perdres de vista rodejat de frescas y ombrívolas salzaredas y besant manso las terras ensangrentadas dels turons escabrosos que li donaren antiguament lo nom de *Rubricatus*.

Baixem, lector, que som á Esparraguera. Lo mosso del hostel nos crida per dinar.

¡Ah carat! á mi 'm toca estar al costat de la nena del clavell.

Serveixen los macarrons... mentres dino trepitjo á dretas lo seu peu y ella no 'l retira...

Al temps que te una cullarada de pastas á la boca me dirigeixo per dirli alguna cosa, pero ab tanta pega, que venintli un fort estornut m' encasta tot lo de la boca á la petxera de la camisa com una metralhada,...

Fassis compte, amich lector, que ja hem dinat y aixuguis los llavis, qu' anirém á pendre café ab una esgarrapada, ab las senyoras del viatge. La tartana ja 'ns espera.

Després de una via d' uns tres quarts baixem al pati exterior del gran establiment.

Impressions:

- ¿Qué tal, senyor Pujadas?
- Qui l' habia de fer per aquí!...
- Mira, Madrona: 'm jugaria un quarto qu' aquell senyor que 's veu sobre 'l pont es D. Macari...
- Donya Paula, donya Paula!...
- Com ho passen?
- Bé, gracias...
- Quin vent!
- Ay Deu meu! tápat cuyta, Irene, que ensenyas las cuixas y... ¡Jesús, si aquell jove t' ha vist! Ditxós vent!

J. GUINART

(S' acabarà)

!!! OYDÁ !!!

Visca l' amor.

Com brilla la estelada
nineta del meu cor;
aném, ma dolsa aymada
busquemne la frescor.

Com sas notas regala,
oirás per lo camí
la bonica cigala,
que don' gust de sentí.

Bonicas amoretas,
m' aymia 't vull cantá;
que prop tas faldilletas
mon cap s' inspirará.

¡Oydá!
¡Nineta hermosa
quin modo de gosá!

Repénjat en mos brassos,
veurás que be anirém;
teixint los tendres llassos
d' amor; ¡com gosaré!

Propet la salzareda,
nos donará consol
lo soroll de l' arbreda,
que mou lo ventijol.

Si 't trobas cansadeta,
ben prest pots reposá
á sobre de l' herbeta;
¡quin tip de pasturá!

¡Oydá!
¡Sobre la moisa,
que be s' hi deu está!

Aprés la fresca brisa
removevent lo fullam,
y 'l mormolar qu' encisa
del verdolench agram,

oirás que be murmura
l' aygua del xaragall,
que plena de frescura
se 'n va torrent avall.

Llavors, un petonet
mon llavi al teu fará;
y recargoladet,
tu me 'l podrás torná.

¡Oydá!
¡Buseant la fosca,
quin tip d' ensopegá!

Aprés bella nineta,
buscantne la foscor
vindrás amoroseta,
á un' altre lloch d' amor.

Alli nina encisera
oirás pe 'l regarot,
granota juganera
com mou un esbalot.

Y aquesta bestiola
que sols sap de cridá,
cridant y fent tabola
al llach nos portará.

¡Oydá!
¡Quin bany de camas,
ja 't pots arremangá!

Al ser al llach m' aymada,
tots dos assentadets
oirém á la vegada,
d' aquells animálets

las típicas cantadas
qu' en mitj la fosquetat
entonan descaradas
movent un altercat.

Nosaltres plens de nyonya,
si las sentim cridá;
y no 'ns ne dem vergonya,
¡no sé com anirá!

¡Oydá!
¡quantas granotas
alli podrém pescá!

FREDERICH OLIVÉ

El Obrero torna á ferse la víctima en son últim número dihent que LA TRAMONTANA li fa qué sé jo quantas cosas lletjas.

¡Mireus que 'n te de tragaderas *El Obrero*!

Sosté una polémica ab LA TRAMONTANA, y quan no li queda mes remey que confessar que s' ha equivocat, ó mes ben dit, que ha tocat lo bombo y 'l violon á quatre mans, plega velas, no contesta cap dels nostres arguments en los quals li probavam SENS LLOCH Á DUPTES sas inexactituts y falsetats, y comensa á cantar la palinodia dihent que *no 'l tractavam prou bé*. ¡Pobret! No fen mes que probar la exactitut del ditxo aquell de que...

en cantant las veritats
se perden las amistats.

Ja coneixen nostres lectors *la hassanya* de dit periódich respecte á son n.º 136.

Nosaltres, que no 'l rebérem, com no coneixém ningú que l' haja rebut, procurarem enterarnos, y resulta que condemnat *El Obrero* pe 'l jutjat competent y per segona vegada á la publicació de uns remitits en que 's defensava un obrer que dit periódich habia atacat, escamoteja dit

número, treyant la materia necessaria del 135 pera anyadir los remitits y la sentencia, hi posa 'l número 136, y tira 'ls convenientes exemplars pera portar un número al jutjat y 'ls corresponents á Governació.

Nosaltres li preguntém qué era aquella *irregularitat*, y li oferim rectificació si aném equivocats.

¿Y qué va contestar *El Obrero*?

Res de la qüestió.

Un suelto dihent que li voliam mal, que li teniam odi, en fí, lo de sempre, que no 'l tractavam bé.

Y nosaltres copiarem íntegro son suelto, glosantlo per entreteniment, puig valia la pena. No podia ser mes del género tonto é ignocentó.

Donchs á conseqüencia de aixó torna á gemegar en son derrer número, y res de dir ni copiar paraula de lo que li deyam, sino tornar á son sistema de que li volém mal, no 'l tractém bé, etc., etc.

Ah! també diu que 'ns ha retat á polémica y no l' hem acceptada. ¡S' ha vist barra com aquesta!

En fí, no val la pena de que insistim en aixó, puig ja saben nostres lectors que may hem escorregut lo bulto en polémicas, y no habia de ser per cert *El Obrero* qui tal logrés de nosaltres. Es aixó tan poch sério, que debém confessar que 'l periódich del carrer de Ponent sembla molts cops l' imitador del *Arsenal de la Devocion* en qüestions obreras.

Pero tornant al fondo de la qüestió que motiva aquestas ratllas, concretém, netas y peladas, CLA Y CATALÁ, com sempre hem fet ab tothom, las següents preguntas á *El Obrero*:

1.ª ¿Ha enviat á sos suscriptors lo número 136?

2.ª ¿Ha enviat los paquets de dit número á sos corresponsals?

3.ª ¿Ha enviat lo citat número als punts de venda ordinaris per ell en aquesta capital?

4.ª ¿Ha remés dit número als periódichs ab los quals te establert cambi?

Si pot contestar afirmativament á totas las anteriors preguntas, rectificarem ab gust en tot lo que no poguém probarli res en contra.

Pero si no contesta categóricament ó fuig lo bulto,—puig ja sabém que no contestará negativament per mes que tal haja fet—no cal dir que tal resposta te de traduhirse per una negativa vergonyant.

Y no surti pas dihent que 'ns fiquém en sos assumptos particulars, puig ab aixó 's tracta de un fet que deshona, no ja tan sols al periódich que l' haja pogut cometre, sino á tota la premsa decent y de criteri imparcial, puig deshonorés fora y vergonya com á periodistas tindriam tots que dárnosén, si per privar de la defensa á un que hagi sigut atacat recurrís lo periodisme á escamotejar números com lo tantas vegadas nomenat 136 de *El Obrero*.

¿Contestará dit periódich seriament y de un modo digne, deixant en bon lloch son nom y la causa que diu que defensa?

Per lo que estém acostumats á véureli

fer, creyém. que no. Lo probable es que per tota rahó torni á dir que LA TRAMONTANA li vol mal, ó que calli.

No tardarém gayre en saber si 'ns hem equivocat, y sobre tot en deixar una vegada mes probada la serietat de *El Obrero*, y si son ó no justas todas las apreciaciones que respecte d' ell habém fet.

Ja s' ha aixecat la suspensió de las garantías constitucionals.

Y al mateix dia han caygut duas multas de cinchcentas pelas sobre un parell de periódichs.

¡Alabat siga Deu!

Qui 's refihi de haberhi llibertat per escriure no li arrendo la ganancia.

¡Oh, y ara que las multas sembla que ja s' hagin posat de moda!

***

Coincidencias.

Lo jefe de la insurrecció militar de Badajoz se diu Vega y 'l jefe de la Seu de Urgell se diu Fontcuberta.

Donchs quan la sublevació del regiment de Bailen á Girona l' any 66. foren los promovadors de aquell pronunciament un tinent que 's deya Vega, y un abanderat que 's deya Fontcuberta.

A veure donchs si 'l que seguirá als successos d' avuy tindrà gayre analogía ab lo que va succehir després dels fets de 1866.

***

Llegeixo en un periódich de Valencia:

«El Gobernador de Madrid ha prohibido que se abra en aquella capital una suscripcion á favor de las viudas ó hijos de los sargentos fusilados en Santo Domingo de la Calzada.»

De aixó se 'n diu energia, dinastisme, previsió, y fins si volen salvar la patria.

Ja no es prou fusellar al infelís que no cometé mes delictes que 'l mateix que han comés casi tots los que avuy manan: sublevarse.

Es precis procurar que las viudas y 'ls fills del pòbre martir de una idea ó de una passió si 's vol, sigan llsats á la miseria y se 'ls obligui á morir de fam.

*

En cambi s' han donat mil pessetas de gratificació, la llicencia ilimitada y una creu pensionada á Pere Martinez, per haber assassinat per darrera al tinent que sublevá lo regiment de Numancia.

¡Renoy que som civilisats!

Ni al Congo.

**

La premsa barcelonina s' escruxeix ab motiu d' organisarse una societat d' aficionats á toros.

Donchs vegi: á mi m' engresca d' alló mes.

Tinch de suposar que 'ls socios no serán sino gent desocupada, fills de casas bonas

y en tí tota mena de tipos de la gandulería.

¡Olé! ¡Olé! ¡Retebien!

Es sempre una satisfacció veure com los enemichs de la emancipació del obrer caminan dret á la degeneració, á la estupides y al embrutiment.

¡Bravo, bravo!

**

Per una proclama clandestina, á Sevilla envian á buscar tots los tipógrafos pera declarar.

Y com no es probable que ningú 's dongui per culpable, molt será que no s' envihi á buscar á tots los tipógrafos espanyols.

Si lo que no 's pensan los nostres tribunals...

**

No 's diu que cap de las mitras vacants en la actualitat siga destinada á n' en Castelar.

¡Aixó sí que son injusticias!

Está clar; com ara ja está acabat alló de la benevolencia.

**

Segons una pregunta que fa un diari de Madrid, hi ha periodistas ministerials que per ser funcionarios públichs cobran uns en concepte de *escombradors* y altres ¡com á DIDAS!

Aixó es que 'ls ministerials están de llet.

**

A Madrid, que fan broma fins ab tot alló que 's capás de fer arrancar lo plor á las 49 provincias d' Espanya, se li ha ocoregut á un diari posar á la porta de la situació aquest rétol:

Hoy no se hacen reformas aqui; mañana sí.

Com aquest lletrero todas las situaciones lo tenen, uns á la porta, altres á la esquina, espero ab ansia lo dia que 'l poble imiti la conducta de la gent politica y diga com aquell D. Simon:

Hoy no se fia aqui; mañana sí.

**

Lo *Centro de Amichs* de Reus es una societat que podrà veures molt comunicada ab lo temps, si vostés volen, pero está composta de una gran colla de gent del llamp molt trempada, que no sols no 'ls assustan las innovacions ni las mes adelantadas ideas modernas, sino que procuran introduhirlas ab gran acert en sas costums, fugint aixís de imitar en res á n' aquells que predican una cosa y 'n fan un' altra.

Ara las han empresas en ilustrar á la dona respecte á tenir los mateixos drets y debers que 'l home devant de la naturalesa, y anyadint á lo teórich lo práctic, després de las conferencias en que s' esplican temas adequats, se dedica un ratet á ballar, ab la condició de que la dona y no l' home tingui de ser qui trihi la parella per pagar tribut á Terpsícore.

Fa pchhs dias tingué lloch la primera de aquestas vetlladas y ball en ditas condi-

cions, y fou tal l' éxit, que ja han decidit tornarhi una vegada cada mes.

¡Vóto á neu, molt be, ganxets!

¡Arri allá á can Pipas las preocupacions!

**

A Portbou hi ha dos partits motejats ab los nom de *Filoxera* l' un y *Puagó* l' altre.

Un diumenje que l' Ajuntament fou en incorporació á la missa cantada de las deu, al sortir y tornar á casa de la vila, l' arcalde tercer, qu' es dels de la *Filoxera* y presidia 'l dol, ¡dich! la comitiva, exigia á tothom que 's tregués la gorra. Y trovant dos joves del *Puagó* que no se la tregueren los feu ficar á la presó per haber faltat á tan enllustrada autoritat regidoril.

Vaja, que autoritats ab semblants fumillos, los hi está que ni pintat lo nom de *Filoxera*.

**

Los esquerrans *creuhen* que per anar be la Espanya no hi há mes remey sino que 'l rey cridi á n' en Serrano per gobernar.

Tots los polítichs son lo mateix.

May pot anar res be sino quan paran la taula.

La felicitat dels espanyols sempre dependeix dels talls ó dels rosegons que 'ls polítichs entorquillan del pressupost.

Sempre aném molt be pels que gobernan y mal per las oposicions.

Y aqui á Espanya, invariablement sempre tenen rahó.

**

Que si 'l rey va á Alemania, que si ja no hi va.

Que si aixó es molt diplomátich, que si no ho es gens.

Que si 'ls espanyols hi perdrém, que si hi guanyarém.

Francament, trobo que no n' hi ha per tant.

Per mi ja se 'n pot anar tranquil D. Alfons, no tan sols á Alemania, sino encara que fos molt mes lluny.

Puch assegurarlos que la seva anada 'm te sense cap cuidado.

**

Per Andalusia aquestos últims dias se han *descobert* triquinias y filoxeras.

Fam, ma negra, arcaldadas, triquina, filoxera, fusionistas y caciquisme.

Vetaquí las *set plagas d' Andalusia*.

Las d' Egipte ja no podém borrarlas del mapa.

**

Nos escriuhen de Reus, que un municipal, en lo Teatro Fortuny, las emprengué á trompadas contra un jove, mentres s' estava representant *Lo Rector de Vallfogona*, sense que ningú hagués donat cap motiu pera cometre tal abús de autoritat.

Al reclamar lo jove ser portat devant de una autoritat superior pera queixarse del atropell, fou portat... al carrer á puntadas de peu.

Senyor arcalde de Reus, ¿no te á má alguna creuhota pera recompensar al municipal n.º 12?

**

Ab motiu dels últims aconteixements, s'han fet gran número de presons en moltes capitals.

Ca. home, si aixó no ha sigut res. Quatre descamisats.

Si no, que ho digui 'l general Garantía.

***

Nostre colega *El Alabardero*, de Sevilla, ha tingut la sort de caure baix l'acció del Códich.

¡Sant Antoni gloriós guardéunos de pendre mal!

(Aquí ahont diu *sant Antoni* ja podeu llegirhi *Canovas del Castillo*, que no hi perdrem pas gran cosa, no).

***

Tenim de suplicar á molts dels nostres col·laboradors que 'ns favoreixen ab notícias dels respectius pobles en que viuen, nos dispensin si fa tres ó quatre números no publicavam las que 'ns escribian.

Una entermetat, encara no acabada, del redactor encarregat de aquesta secció, ha sigut causa de tal retart, que avuy, no obstant corretjim, y que estém segurs nos dispensarán los interessats sabent que ha sigut lo que ho ha motivat.

A FIVALLER

Avuy la lira he agafat per cantar la teva gloria, y al fullejarne l'Historia ma mussa s'ha desmayat.

Jo bé prou l'he retornada fentli remeys casolans; mes, tinch la lira á las mans y ella no fa cap cantada.

Al preguntarli la causa de callarse com un mut, ab son geni testarut á seguit fentne gran pausa.

Com que si ella es tossuda, jo, á voltas ho soch mes qu'ella, l'he agafat per una orella y l'he deixat abatuda.

Per últim ha decidit. comprenent lo meu empenyo, cantar, com lo *Malagueño* del modo mes aygualit.

Y ara, si vols escoltar, sentirás... un gran bunyol; puig ma mussa fins al sol may ha pogut arribar.

¡Oh Fivaller immortal! vaig á pagarte 'l tribut que t' dech per haber nascut en aquesta ciutat comptal.

Ja que tots los catalans guardém de tu etern recort, es just que fins á la mort ensalzém los teus fets grans.

Ja que de 'l Concell de Cent, per ditxa de nostres avis, fores membre dels mes sabis, reb aquest humil present.

Ja que de 'ls antichs furs fores un guarda fidel; y 'ls vetllares ab anhel, de Barceino dintre 'ls murs;

perque ningú 'ls trepitjés; quan vegetes que ab quimera lo rey Ferrant d' Antequera, com aquell que no fa res

volia posar lo peu al demunt de certa lley, li vas cridar: ¡Alto al rey!

y al sentir la teva veu, lo rey se girá indignat, y al veure que un conceller li recordava 'l deber de complirne lo jurat,

cresqué tant lo seu rencor, que rabiant com un gos quan ne te la bola al cos; li hauria clavat al cor la punta de son punyal.

Mes ¿sabs que 'l va deturar?

veure 'l poble catalá enérgich y lliberal, animat per la venjansa; aixó 'l va fer recelar; aixó es lo que 'l va obligar, encara que ab gran recansa, á declararse vensut; tu vas guanyar la victoria, que t' ha dat aquesta gloria, que ab los sigles ha crescut. Y creixerá fins á ser una gloria bella y digne d' un patrici tan insigne com tu jimmortal Fivaller!

A. FARIGOLA

Tant los jesuitas de sotana com los de calsa curta no perdonan medi á Sallent pera desacreditar l' escola laica que tan gran desarrollo pren en aquella població.

No contents ab la guerra sorda de confessionalari y la escandalosa de trona y de tot lo que poden que li estant fent, últimament han apelat á un medi repugnant per veure si 'ls carregavan un mort que 'ls fes odiosos en la població.

Es lo cas que farà tres ó quatre setmanas va explotar un cartutxo de dinamita á las portas de la casa del arcalde de dita vila, y aquest senyor, ab maliciosa intenció, llensava la calumniosa especiota de que 'ls socis del Centro de enseyansa laica eran los autors de tal delict. La Junta de aquell centre, no permanesqué callada devant de tal insult, y enviá una solemne protesta al periodich sallentí *Lo Llobregat*.

¡Dimontri de partidaris de la llana! ¡No perdonan medi pera arribar al fí, com fan los jesuitas!

Pero la vila de Sallent no es pas de las que hi arrelan los matalassos al clatell, y per mes que grinyolin las ratas de sagristías de dia en dia s'hi referman mes las ideas modernas y la escola laica progressa y progressará á despit de tots los llanuts.

¡Be pe 'ls sallentins!

***

Al poble de Albi un carreter te la mala sort de que la mula rellisqui y caygui quedant com morta.

No cal dir en aquestos cassos las enguñas del infelís que 's trova exposat á perdre lo que constitueix tot son capital per guanyarse la vida.

Donchs mentres lo pobre carreter, ajudat per sa muller y un fill que també anavan en lo carro y de consegüent habian ja tingut un bon susto, estavan en los treballs de retornar y mirar si podian salvá l' animal, ve 'l combregar, y un ensotanat comensa á insultar á n' aquella familia perque tenia 'l carro parat al carrer y la bestia per terra, y mou un xibarrí de deu mil diables.

¡Mireus que deu ser brétol lo tal ensotanat!

¡Ah! al parlar de bestia vull dir la que tirava 'l carro, no 's pensi 'l lector que 'm tirava 'l capellá.

Com per la narració del fet fora fácil confondre...

***

A Carme hi ha un rectó que no vol pas quedarse enrera en materia de intolerancia á tants com n' hem tret á la vergonya en las columnas de LA TRAMONTANA.

Tenintse de fer en aquella població un matrimoni civil, aná la noya á buscar son batisme á la rectoria, y 'l rector tingué la barra de dirli que per casarse pe 'l civil no necesitava res, puig aixó era igual que anarsen á Barcelona á fer de prostituta (ho digué suprimint las lletras subratlladas) y que 'ls gossos de casa seva tot sovint se casavan pe 'l civil.

Resultat: lo consegüent disgust de la noya y sa familia, puig lo rector se negá á donar lo batisme, y no 's cansa de amenassarlos si no 's casan per la Iglesia.

Fan be los ensotanats en tirar de la corda insultant y provocant d' aquesta manera.

Nosaltres consolemnos pensant que no hi ha temps que no torni, y que las pagarán totas plegadas quan vinga la segona edició, corretjida y aumentada, del may prou ben alabat any 35.

PROBLEMA ENFIGASSAT

Al demunt de una taula hi ha un plat ab figas. Lo fill gran de la casa s'hi acosta y se 'n menja la meytat mes mitja. Lo fill segon també se 'n menja la meytat mes mitja de las que quedavan, y 'l fill tercer fa 'l mateix. Arriba 'l fill mes nano, lo quart, y també 's menja la meytat mes mitja de las que quedavan, y deixa 'l plat net.

¿Quantas figas hi havia al principi y quantas ne menja cada un dels fills?

ACSOIB

***

GEROGLIFICH

×

TI

DILLUNENTS

ESTUDIS

CARRILAYRE DESESPERAT

SOLUCIONS

Á LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

TERS DE PARAULAS:—Ma-ca-ri. Ca-rre-té. Ri-te-ta.

GEROGLIFICH:—Los ossos son grossos.

CORRESPONDENCIA

Melico: Casi tot aprofita.—*Tintoré de la Fontana*: Es massa nu y un poch descuydat.—*Peret del Pont*: Anirá algo.—*Pepet de Reus*: No serveix.—*Cona*: Aprofitarém algo.—*Cuixet de Reus*: No arriba á esser aprofitable.—*Cabo Llantia*: No serveix.—*J. M. F. de petits*: Aquest cop ja 's coneix que no es robat; es tan dolent...—*Sir Byron*: Anirá l' article.—*Pere Castañer*: Aniran.—*Poetovích*: Vosté per versificar be de consonants ha descuydat llastimosament lo fil de la cosa.—*M. Bocanegra*: Anirá á son temps.—*E. de Palafrugell*: Anirá bastant de lo qu' envia. Efectivament, fou un descuit lo que 'ns indica.—*Noy Terri*: Home, home, no 'n digui poesia d' aixó qu' envia, que la gent se n' hi riurá.—*Juanito Catalá*: Anirá.
Gallinaire de Vilanova: Anirá algo. Home de Deu, conti las silabas, qu' en materia de versos las hi clava pel descosit qu' es un gust.—*Sallenti*: No filan las sevas poesias.—*Q. Roig*: Anirá.—*E. Alises*: Los versos son tant dolents com ignoscent l' assumpto.—*Poch Cervell*: Li está bé 'l nom; sos versos ho acreditan.—*Dos liberals*: Anirá algo.—*Mestre d' estudi*: Per avuy no li podém prometre res de la inserció de sa poesia; veurém.—*Pacífich Solanas*: No aprofita.